

“Mijnheer de burgemeester,
dames en heren schepenen,
waarde vrienden en vriendinnen, dit laatste kwestie van de gendergelijkheid te bewaren,

Men vroeg het kort te houden, wat ik dan ook zal doen. “Parlons peu, mais parlons bien”!

We zeggen en schrijven eind juni 1967. Ik zie u al de wenkbrauwen fronsen en denken: hij zou het toch kort houden, maar hij begint al bij de middeleeuwen? Niets daarvan, maar een gebeurtenis van toen is ons altijd bijgebleven.

We beëindigden, onder andere jaargenoten Jacques Lecluyze en ikzelf, onze humaniora aan het St. Aloysiuscollege te Menen, afdeling Latijns-Grieks, en zouden weldra het echte leven binnenstappen. Proclamatie, en dus nog even een gesprek tussen onze ouders, wijzelf en de leraars waarvan we afscheid namen. We waren absoluut geslaagd cum laude, al vonden wij dat eigenlijk eerder van onszelf. We hadden al die jaren vele talen gesmaakt, Latijn, Grieks, Nederlands, Frans, Engels, Duits, enz. Dàt was onze dada, maar we hebben al die jaren vakken als wiskunde, fysica en scheikunde gewoonweg verfoeid. Eigenlijk gewoon een vicieuze cirkel: saaie wiskundeleraars, we hielden hierdoor ook niet van dat vak, we deden er dan ook niets voor, we kenden er dus niets van, we hadden bangelijke resultaten, en dus was hiermede de vicieuze cirkel rond: het trok op niets!

Toen de leraar wiskunde bij ons afscheid van het college sprak met vader Pierre Lecluyze, maakte die leraar een boutade die Jacques eeuwig zal geheugen. ‘Het was meer dan kantje boord in wiskunde, mijnheer Lecluyze, maar we hebben er geen miserie van gemaakt, want Jacques zal toch maar muziek doen...’

Jacques heeft hieraan geen levenslang trauma overgehouden, maar die boutade heeft er toch wel een beetje ingehakt. Jacques’ grote triomf is er gekomen toen hij op een sublieme wijze zijn studies in het Conservatorium te Gent heeft afgerond, met daar bovenop nog een licentie in kunstgeschiedenis aan de Gentse universiteit.

Als jonge leerling in het college werd Jacques ingeschreven, net als een deel van de gebroeders Verraes, in de Stedelijke Muziekschool zoals die toen nog genoemd werd, totdat dit Zéér Eerwaarde Heer Albrecht Devloo, directeur van het college ter ore kwam. Terloops, in het college hadden wij indertijd vele priester-leraars, dat waren de Eerwaarde Heren, maar slechts één Zéér Eerwaarde Heer, en dat was onze directeur Albrecht Devloo. Vandaar het onderscheid.

Geen sprake van die muziekschool, zo vond hij. Leerlingen uit een puur mannenbastion zoals het college die daar in dat perverse milieu lessen zouden gaan volgen midden de meisjes, beeld je maar in! Dus geen sprake van!

Totdat vader Pierre Lecluyze hand in hand met vader Henri Verraes, nota bene leraar in de basisschool van ’t college, naar het kantoor van Zéér Eerwaarde Heer Devloo zijn getrokken. Toen ze hem duidelijk lieten aanvoelen dat die muziekschool wél zou doorgaan, en dat er misschien voor hun kinderen ook nog wel andere schoolinstellingen in de streek bestonden, haalde Zéér Eerwaarde Heer Devloo uiteindelijk bakzeil. Jacques en de kinderen Verraes werden prompt in de muziekschool ingeschreven, en zijn toen richting de muziekschool, dus richting de meisjes, getrokken, gevolgd door vele anderen. Ook mijn talloze broers en ikzelf

zullen vader Lecluyze alsmede vader Verraes hiervoor eeuwig dankbaar zijn. Ons muziekleven maar ook onze meisjeskennis, dat hebben wij puur aan hen te danken.

Ik denk dat de triomf nog groter zal geweest zijn toen Jacques als afgestudeerde van het conservatorium eerst docent, en later directeur geworden is van de Stedelijke Academie voor Beeld, Muziek en Woord te Menen. Mooie revanche van jouw kant, Jacques. Ik weet niet of het zo is, maar ik hoop dat Zéér Eerwaarde Heer Albrecht Devloo dat ooit nog heeft kunnen beleven.

Jacques, je neemt als dirigent tot onze grote droefheid per 31 december 2022 door gezondheidsperikelen afscheid van jouw muzikale baby's, het Banjo-orkest, het Sinjakoor en de groep Allegretto. Dat vervult onze harten met grote "tristesse". Men is het unaniem eens dat je die groepen tot een hoog muzikaal niveau hebt gebracht: professioneel, terecht veeleisend, maar ook barmhartig naar ons als amateur-muzikanten toe. Iedereen heeft je steeds verafgood.

Nu zullen die groepen het zonder jou moeten doen, en zij zoeken momenteel een beetje verweesd hoe zij hun toekomst zullen bepalen. In elk geval is de kreet binnen het Banjo-orkest bij alle leden ondertussen luidop te horen: met Gloria Gaynor, 'we will survive', en 'continuons le combat', dit alleen reeds jou ter ere! Wij zijn je eeuwig dankbaar voor al het mooie dat je voor ons al die lange jaren hebt betekend. Zonder jou zouden wij als muzikale groepen nooit geworden zijn wie we nu zijn. Maar hetzelfde zoals voorheen zal het in elk geval nooit meer worden.

Ik besluit, achtbare toehoorders, met hetgeen waarmede ik begonnen was. Jacques, die leraar wiskunde met zijn boutade indertijd: "hij zal toch maar muziek doen", die had het eigenlijk achteraf gezien nog niet zo verkeerd voor. Het is immers mede dank zij hem en jouw geslaagd zijn die bewuste dag in de wiskunde dat wij hier nu vandaag zijn, ook dat wij al die vele jaren door jou zo intens van onze muziek hebben kunnen en mogen genieten, zowel het Banjo-orkest, het Sinjakoor, als Allegretto.

Jacques, namens ons allen een oprecht grote proficiat naar aanleiding van jouw verkiezing tot persoon met uitzonderlijke culturele bijdrage voor de Stad Menen, met tevens onze dank aan de Stad Menen die jou deze grote eer, overigens zeer terecht, heeft voorbehouden.

Jacques, onze gemeente dank voor alles, en stel het wel!

Menen, 25 augustus 2022

Marc Decramer, voorzitter Banjo-orkest"